tarwis on. Oh tulleks ommeti üks nõid, wõi mu nisuggune asjamees ja kergitaks minno põlwe!

Siin on, mis sa sowid! ütles korraga kegi, temma selja tagga, ja korraga seisis tüdruku ees üks weike wanna naene, keppi najal, näggo ni weider kui konna näggo, ja kõik se innimenne ni immelik, et ta isse enneses mõtles: Ei se kül saaks meest, ja olleks temmal ka sällites tukkatid.

Ma tullen sinno abbiks, ütles wanna moor, ma kuulsin sinno kaebamist, ja toon sul middagid sinno kurwa mele wasto. Waat siin on 10 tõmeest: Igga kaks on parimehhed. Need paksemad ja lühhemad on rammusemad, agga selle wasto on need penemad ja pikkemad ka kärmem ja targem. Need mõistawad kedrada, kududa, ja mis ial majas tarwis tehha, kui sinna neid agga käsid, muido ei nemmad liguta ennast.

Kus nemmad siis on? küsis ta röömsa melega.

Kohhe pead sa neid kätte sama, ütles nõid. Waat, kõik 10 meest ei wõi sa ommeti mitte igga kohha omma kasa wõtta, sellepärrast tahhan ma igga ühhe neist ühhe sinno sõrme sisse nõidada. Wanna moor sossises kohhe paar sõnna ülle igga sõrme, ja silmapilk tundis ta, et sõrmed kippusid wäggise tõõd teggema, ni kärmest ja usinast, et ta isse immeks panni.

Wanna nõid agga ütles: kas nääd, armas laps, mis häid kinki sa olled sanud, nüüd walwa ja panne tähhele, et sa omma tõmeestele ikka küllalt tõõd annad, kül sa siis nääd, et igga tõ, kedda sa sureks pead, ja wägga rängaks arwad, ni kärmest eddasi lähheb, et sa wimaks ennast omma ennese ees häbbened ja ialgi ennam käed tõ eest põlle alla kattad.

Sest sadik lõppetas Jaak omma jutto, on kõik meie maja ön ja rahho meie 10 näppode sisse nõitud.

Liso näggo löi järsko punnaseks, ja noor naene ei teand, kuhho omma silmad